

[Handelsministeren.]

ønske om at placere sig. Der må handles med nogen fornuft i denne sammenhæng, således at der dog opbygges en vis linje for administrationen, sådan som der var enighed om i 1967 og også nu, forstår jeg efter den udvalgsbehandling og de samråd, der har fundet sted. Der kan altså ikke være tale om uden for de udpegede områder selektivt at give bevillinger til enkeltprojekter.

Hr. Arne Larsen gav os en række oplysninger, som for mig lyder tiltalende, om de erfaringer, man har fra andre lande. Jeg vil i den henseende igen berøre et spørgsmål, man har rettet til mig i udvalget flere gange, og som vitterligt er vanskeligt at besvare, nemlig spørgsmålet om det lille samfunds, den lille bys, muligheder for at få støtte efter egnsudviklingsloven. Jeg har besvarelsen med her, og jeg har kunnet uddybe den lidt. Spørgsmålet må ses på baggrund af lovens § 5, stk. 2, som foreskriver, at der i lokaliseringspolitikken bør tages hensyn til stedets egnethed, eventuelt på længere sigt, for en videregående erhvervsmæssig udvikling. Det er for mig klar fornuft. I udvalgets betænkning er det nu fastslået, at egnsudviklingsrådet herved ikke bør tage sit udgangspunkt i en forudsætning om, at kun bysamfund af en given, betydelig størrelse vil kunne danne grundlag for en videregående erhvervsmæssig udvikling, samt at der må tillægges virksomhedsledelsernes placeringssønsker stor vægt. Enig. Men så vil det heraf fremgå, at et projekt, der påtænkes placeret i en mindre by eller et mindre bysamfund, ikke på forhånd er afskåret fra at modtage støtte, men at det må bero på en individuel vurdering af både den pågældende bys aktuelle og dens forventede egnethed for en erhvervsmæssig udvikling; i denne henseende får naturligvis den kommende regionsplanlægning stor indflydelse. Ligeledes må heri indgå vurderingen af de varierende krav, der stilles for de forskellige projekter til det stedlige miljø, til det, man så smukt kalder infrastrukturen, transportmuligheder etc. Det kan eksempelvis udtrykkes på den måde, at virksomheder, som arbejder med en kompliceret, højt placeret teknik, må placeres i større byer eller bysamfund med potentielle vækstmuligheder, medmindre — og det er atter et af de forhold, der gør sig gældende — særlige for-

hold skulle tale herimod, f. eks. lugt- og støjplager; der er jo mange ingredienser i de vurderinger, der skal til. Derimod bør virksomheder, som på forhånd kun stiller beskedne krav til miljøet, kunne placeres i områder med mere begrænsede udviklingsmuligheder. Men give en samlet og for al fremtid gældende formel; hvorefter sådan noget kan beregnes, kan jeg ikke; jeg kan ikke sige det nøjere; end jeg har sagt det her.

Til hr. Sigsgaard vil jeg endelig sige om beskatningen, at den ikke er med i behandlingen her, for den hører under finansministeriet. Der vil finde beskatning sted, idet de tilskud, der gives her, indtægtsføres over 10 år og derefter beskattes.

Jeg forstår nu, at man ønsker en udvalgsbehandling til mellem anden og tredje behandling, og jeg er naturligvis, om så ønskes, villig til at komme til stede. Men jeg håber, jeg her har besvaret de spørgsmål, der har været stillet. Det står mig klart, at jeg vel næppe har kunnet overbevise hr. Lysholt Hansen, men jeg har til gengæld heller ikke brugt halvanden time.

Lysholt Hansen: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret, og jeg vil også gerne give den indrømmelse, at min lægelige udlægning nok ikke var helt rigtig. Men måske må jeg ændre den så meget, at alle læger jo gør deres bedste for hele tiden at følge med i, om der skulle komme nye medikamenter, der kan fremme en patients helbredelse, og jeg tror netop, man kan sige, at alt tyder på, at her er kommet et medikament, der ville have hjulpet, men det nægter man altså at give denne patient. Det tror jeg er uklogt. Billedet er altså sådan set godt nok.

Jeg vil også gerne medgive ministeren, at de procenttal, der står i betænkningens underbilag 1, tabel 7, ikke umiddelbart er anvendelige, for procenter er jo noget mærkeligt noget; de bliver højere, jo lavere tal de berignes på grundlag af. Derfor har jeg heller ikke brugt disse tal. Jeg har været så flink i stedet for i min argumentation at bruge de tal, som ministeren selv i samme betænkning har angivet i bilag 4, tabel 1, fra egnsudviklingsrådet; de viser nøjagtigt det, jeg sagde, og dem regner jeg dog med at ministeren står inde for. Så sagde ministeren: „Hvis jeg lægger øret til jorden, tror